

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

VI. Doctrina superior amplius declaratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Z. u. d. Bl. f.
in specul. spi-
ritual. c. 11.

necessaria sunt, & tandem nihili faciat, nec in vno, nec in altero proficiat. Nam, (vt apposte peritissimus quidam rerum spiritualium Magister ostendit) quem admodum insignis temeritas & impudentia foret, si Regis mensæ, sine eius iussu & permissu affideret is, cui expresse Rex imperasset vt ad eam staret, sibi que sedenti ministraret: ita parum reuenter decenterque facit is, qui dulcis contemplationis otio totus vacare cupit, euidenter tamen ad eam ab ipso Deo non vocatus. Quare prudens quoddam hac in re consilium suggerit S. Bonauentura, monetque in eo se hominem exercere debere, quod securum & vtile est, in vitiorum scilicet & prauorum habituum suorum eradicatione, verarumque virtutum in animum insitione: hoc namque iter & planissimum & tutissimum est, & in quo nulla subest fraus, impostura nulla, imo vero quo mortificationi, humiliationi, & resignationi accuratius ac studiosius incubuerit, eo Deo futurus est grator, plusque apud eum meriturus. At in aliis illis modis excellentibus & extraordinariis, multæ, ait idem Bonauentura, demonis latere solent illusiones & imposturæ. Sape namque quis putat à Deo proficisci, quod ab eo non provenit, & multum & magnum esse id, quod vix aliquid & nihil est: quocirca extraordinaria sunt per ordinaria examinanda, non hæc per illa. Atque hæc communis Sanctorum Patrum doctrina est, vt iam iam ostensuri sumus.

De process.
Relig. c. 20.

Contemplatio
periculosa.
Meditatio
vna.

CAPVT VI.

Doctrina superior amplius declaratur.

Gregor. lib.
7. Moral. c.
27.
Bernard.
serm. 46. in
Cant.

Ad maiorem doctrinæ huius confirmationem & declarationem, notant hoc loco sancti Patres, ac rerum spiritualium magistri, vt ad altam illam, de qua ante egimus, orationem & contem-

plationem perueniamus, magna multaque passionum nostrarum mortificatione opus esse, & solidum ante virtutum moralium, frequenti diuturniorique illarum exercitio, fundamentum iaciendum: quod nisi fiat, frustra nos & irrito conatu ad contemplationem velle ascendere, aut eam exercere. Oportet, inquit, vt prius sis Iacob lucians, quam Israel Deum videns, ac dicens, Vidi Deum facie ad faciem: ante, inquam, passiones & prauos appetitus edomes, quam ad intimam illam cum Deo vniõnem peruenias. Vnde Ludouicus Blosius, cum qui ad excellentem quandam diuini amoris gradum gestit pertingere; sua tamen vitia serio corrigere & mortificare, & inordinatum erga creaturas amorem eradicare non procurat, similem esse ait homini, qui plumbo ferroque onustus, & manus pedesque vinculus, in sublimem cupit arborem ascendere. Quocirca spiritus institutoribus ac magistris præscribunt, vt ante, quam eis, quos in spiritualibus erudiendos susceperunt, hanc contemplationis doctrinam proponant, cunctas inordinatas passiones mortificare, & virtutum è contra habitus acquirere, patientiæ, humilitatis, obedientiæ, huicque exercitio sedulo doceant insistere. Hoc ipsi vocant vitam actiuam, quæ contemplatiuam antecedit oportet. Hac de causa, non pauci qui hac via non processerunt, sed sine certo ordine ad contemplationem peruenire voluerunt, postquam iam multis annis orationi vacassent, omni se virtute vacuos, impatientes, iracundos, superbos esse comperiunt, adeo vt, dum vel minima horum vitiorum sese offert occasio, quam primum stomachabundi in verba indignationem & impatientiã restantia prorumpant: vnde colligere est, quam parum adhuc perfecti & mortificati sint. Præclare id R. P. N. Generalis, Euerhardus, Mercurianus, quadã in epistola, quã hac de re scripsit, his verbis ostendit: Multi defectu discretionis potius, quam desiderio profectus,

fectus, aliud quoddam orationis exercitium esse inaudientes, communi multo subtilius, amoris Dei inquam, & actuum anagogicorum, & silentii nescio cuius; ante tempus ad vnitivam viae exercitium ascendere voluerunt, quod nimirum illud & magis heroicum, & perfectius esse, ac facilius multo & suavius per illud tam vitia expugnari, quam virtutes acquiri intelligerent. Et quoniam ante tempus oportunitatis huic se applicare voluerunt, & multum temporis perdiderunt, & parum profecerunt, ac annis plurimis etiam transactis, passionibus suis adeo yegetas habent affectiones adhuc ita indomitas, commoditatesque suas non minus sectantur, tamquam si nullum hactenus cum Deo habuissent commercium: tam quoque adhuc vivit in ipsis propria voluntas, tam difficulter denique iudicium suum subiiciunt, quando Superiores iis quod non allubet, aut voluntati propriae displicet iniungere volunt, quasi eo primum die ad Religionem venissent. Rei huius illa unica causa est, quod volare voluerint antequam haberent alas, & transviam velut saltu fieri, eamque compendiosiore facere, non autem eo quo par erat passu procedere, nec ante se mortificationi, virtutumque exercitio dediderunt; itaque sine fundamento bonum construere aedificium non poterunt, sed super arenam fabricarunt, ac proinde in medio cursu deficiunt. Hæc ille.

Vt autem appareat quam vera & communis generalisque sit hæc doctrina, in eo communiter omnes sancti Patres conveniunt, dum tres illas partes vel modos orandi, secundum tres vias, quas vocant, purgativam, illuminativam, & vnitivam constituunt (quam doctrinam Sanctus Dionysius Areopagita tradidit, atque ex eo post Nazianzenus, atque adeo omnes quotquot de rebus spiritualibus scripserunt, hausere) in hoc inquam conveniunt, esse nobis ante, quam ad orationem illam tam altam & excellen-

tem adspicimus, ea quæ ad purgativam & illuminativam viam spectant, sectanda: Ante scilicet dolorem & contritionem de peccatis excitandam, vitia pravaque inclinationes edomandas, variasque virtutes ad exemplum Christi, in quo illæ eminenter resplendent, comparandas: si enim ulterius, his non præmissis, vellemus pergere, sine fundamento id esset construere, ac semper proinde imperfecti claudicaremus: proinde ac si studiosus ad superiores & doctiorum classes admitti vellet, nondum cognitis iis quæ in inferioribus traduntur, & ad ultimum scalæ gradum ascendere, vixdum primo transenso.

CAPVT VII.

De oratione mentali ordinaria.

SEPOSITA itaque oratione specialissima & extraordinaria, cum quid sit, & quæ eius habendæ ratio, nec docere nec tradere possimus, nec in nostra sit potestate ad eam pertingere, nec eam etiam nobis Deus præscribat, nec denique de illa à nobis rationem exacturus sit; in præfens de oratione mentali ordinaria & communi, quæ aliquo modo doceri, & laboribus, consiliis, & gratiæ diuinæ superpetiis comparari potest, agemus. Inter reliqua, quæ nobis in Societate beneficia contulit Deus, non postremum illud est, sed reliquorum facile summum, quod, quem orationis modum servare debeamus, nobis sigillatim tradiderit, quod à Sede Apostolica sit in libro Exercitiorum B. P. N. Ignatii approbatus; sicut videre est è Bulla eisdem præfixa, qua sanctissimus Dominus Paulus Papa tertius ea postquam serio matureque examinasset, approbat & confirmat, atque in primis vtilia & salutaria esse asserit, omnesque Christi fideles, ut se in iisdem exerceant, cohortatur.

X ; Hanc